

1 Miehellä oli käsissään Raamattu. Kultainen risti sen mustasta kannessa loisti melkein takapenkkiin asti. Miehellä oli tatuointi kaulassa, joka ylettyi silmäluomen alle. Se esitti salamaa, joka tuli härän takapuolesta. Se ei näkynyt penkkiin, mutta Laura tiesi millainen tatuointi oli. "Jos vain kuvittelen kaikkea sitä pahuutta, mitä käteni ovat tehneet, en voi antaa itselleni milloinkaan anteeksi!" mies huusi puhujapöytästä ja näytti seurakunnalle käsiään. Laura veti Nikin lähemmäksi itseään ja katsoi miehen julmia kämmeniä. "Äiti. Mikä tämä paikka on? Miksi me ollaan täällä?" Nikki kuiskasi Lauralle. "Yritetään vähän kuunnella." Laura kuiskasi pojalle ja yhtä ihmeissään itsekkin. Seurakuntakokoukset olivat Lauralle vieraita. Tänäpäin hän kuitenkin tuli paikalle tarkoituksella. Tosin sisälle oli todella vaikea päästä, ilman ettei kertonut eteisessä tuntemattomalle naiselle omaa hengellistä tilaansa. Laura ei täysin ymmärtänyt mitä häneltä edes kysyttiin. Kuitenkin hänet toivotettiin tervetulleeksi, kun Laura myönsi olevansa parannusta vailla. "Minä sain anteeksi", mies saarnasi, seurakunta nyökytti tyytyväisenä ja huokaili aamenta. "Ollaan täällä hetki." Laura sanoi Nikille. "Kun otin vastaan vapahtajan, minut pelastettiin." Laura katsoi ja kuunteli miehen puhetta. Hän tunsu tämän miehen ja sen kaiken, mitä hän oli saanut anteeksi. Laura halusi lähteä. Silti hän vain istui ja kuunteli miestä, jonka lempinimi oli ennen Sontaläjä. Nykyään hän käytti oikeaa nimeään, Lyly Sonkaniemi. Laura kaivoi käsilaukustaan karkkiaskin ja antoi sen Nikille. "Noi on pahoja." Nikki sanoi. "Vaikka kuinka kadun tekojani, ne eivät miksiäkään muutu. Ei ole mitään mitä voisin sanoa, mikä saisi kaiken tekemättömäksi. Kuitenkaan ilman pahoja tekojani, en ehkä olisi löytänyt pelastusta. Mitä se tarkoitti minulle?" Laura tunsu kuinka Nikki tuli lähemmäksi ja katsoi äitiään. "Tuo mies pelottaa minua", Nikki sanoi. "Ei se tee meille enää mitään pahaa", Laura sanoi. "Sen nimi on Sontaläjä." 2 Lumi satoi maahan pieninä ja jäätyneinä hileinä. Kaupungin öiset valot loistivat taksitolpalle ja kauempana näkyi ihmisiä, jotka menivät sisälle ravintoloihin. Ilmassa tuoksui savuke ja pakkanen. Laura katsoi tupakoivaa Jaakkoa, joka heitti savukkeen maahan. Kipinäpää jäi kytämään hetken kuin se olisi jotenkin elävä. Laura ei ollut vielä kertonut raskaudestaan kenellekään. Jaakolle se olisi helpompi sanoa, jos mies olisi kännissä. Ainakin Laura luuli niin, mutta se ei pitänyt paikkaansa. Laura ei tiennyt mitä mieltä Jaakko oli lapsista. Torilta päin käveli taksitolpalle iso mies. Hän horjui hieman ja kiroili äänekkäästi. Laura tunnisti hänet Sontaläjäksi. "Tuo mies tulee meitä kohti", hän sanoi Jaakolle. "Kuka?" Jaakko kääntyi katsomaan miestä, joka tuli lähemmäksi heitä. "Se on vaan Sontaläjä." "Onko teillä tupakkaa?" mies kysyi. "Poltin justin viimeisen", Jaakko sanoi. "Haluaisiko rouva vähän Sontaläjää?" mies tarttui Luran käsivarresta ja yritti vetää lähemmäksi. "Hei mikä mies sä olet?" Jaakko sanoi ja kiskaisi Luran käden vapaaksi. "Hei älä rupea Sontaläjällä kato." "Lähe nyt menee", Jaakko sanoi. "Mennään jos mennään. Jos ei mennä, niin sitten ei mennä", mies sanoi. Mies tuli koko ajan lähemmäksi Jaakkoa. Hän kaivoi samalla taskuun ja murisi kuin koira. "Lähdetään", Laura kuiskasi Jaakolle. "Ei! Me odotetaan taksia." Samassa mies iski veitsen Jaakon mahaan. Se välähti katulamppujen loisteessa nopeasti. Veri valui heti tummana siirappimaisena mössönä maahan, vaikka Jaakolla oli paksu takki. Jaakko kaatui maahan, mies hyppäsi hänen päälleen ja iski veitsellä uuden kerran ja toisen. Hän takoi veitsellä Jaakon rintaan kuin ompelukone. Laura ei voinut kun katsoa. Hän ei mahtaisi mitään Sontaläjälle, vaikka puolustaisi Jaakkoa. Laura vain odotti, että Sontaläjä lopettaisi. Hänellä tuli omituinen tunne, että odottamalla hyväksyi tämän kaiken. Laura näki edelleen lumihietaleet ja jotkut jotka menivät ravintolaan. Hän näki Sontaläjän, joka nauroi, kun nousi verisenä maasta. Hän puhdisti veitsensä terän hihaansa. "Nähdään pusuhuuli", hän sanoi ja poistui. Silloin Laura näki Sontaläjän ruman tatuoinnin. Härän perseestä nousi suuri salama. 3 Laura halusi silti pois. Hänestä tuntui, että ihmiset tuijottivat liian pitkään. Jotkut jopa kuiskuttelivat ja yksi nainen

osoitti sormella. Hänessä ei ollut mitään kuiskimista, hänen vain oli aika lähteä tästä kummallisesta paikasta. Siinä ei ollut mitään ihmeellistä. Oikeastaan Laura jo katui, että saapui seurakuntakokoukseen ollenkaan. "Lähdetään Nikki", Laura sanoi pojalleen. "Joo, mennään", Nikki sanoi. He nousivat penkistä ja poistuivat salista kesken saarnan. Ihmiset loivat heihin pitkiä katseita, Laura ei tiennyt miksi. Eteisessä Laura tapasi vielä naisen, joka oli toivottanut heidät tervetulleiksi seurakunnan tilaisuuteen. "Lähdette näin pian." nainen sanoi. "Lyly Sonkaniemi on hyvä puhuja. Hän on kokenut suuren armon ja pelastuksen vankilassa." "Sontaläjä hän on." Laura sanoi ja auttoi Nikille takin päälle. "Mitä?" "Ei mitään." Laura sanoi ja poistui Nikin kanssa lokakuun illan pimeyteen.